

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΔΙΑΚΩΜΩΔΗΣΗ ΤΩΝ ΘΕΣΜΩΝ

Μέτρα για την προστασία των... πρωθυπουργών

Είμαστε τυχεροί που ζούμε σε μια ευνομούμενη Δημοκρατία, με ίσα πολιτικά δικαιώματα και με την προστασία του νόμου στις εκλογικές διαδικασίες. Η υποχρεωτική ψήφος και το εκλογικό σύστημα που επιτρέπει την ψήφο με εκδήλωση προτίμησης όταν κανένας υποψήφιος δεν συγκεντρώνει το 50% + μία ψήφο, εγγυάται πως εκλέγονται κυβερνήσεις πλειοψηφίας.

Παρόλα αυτά, τα τελευταία δέκα χρόνια είδαμε την αντικατάσταση έξι πρωθυπουργών επειδή οι Κοινοβουλευτικές Ομάδες τους αλλάζουν σαν τα πουκάμισα. Οπως κάποτε γινόταν στην Ιταλία, αλλά με κανένα τρόπο δεν πρέπει να συνεχιστεί αυτή διακωμώδηση τής Δημοκρατίας.

Δικαιολογημένα οι αυστραλοί πολίτες εξοργίστηκαν με την θλιβερή εικόνα του Λίμπεραλ Πάρτι την περασμένη βδομάδα, επειδή ο Τόνι Αμποτ ήθελε να εκδικηθεί τον Μάλκολμ Τέρνμπουλ και ο Πίτερ Ντάτον

πιστεύει ότι θα ήταν καλύτερος πρωθυπουργός.

Το εκδικητικό μένος του Τόνι Αμποτ είναι ασυγχώρπτο, ενώ η φιλοδοξία του Πίτερ Ντάτον να γίνει πρωθυπουργός είναι δικαιολογημένη.

Αλίμονο αν δεν υπήρχαν άνθρωποι με φιλοδοξίες και σπουδαϊκή, γι' αυτό λένε πως κάθε πολιτικός έχει στο χαρτοφύλακά του μια αίτηση για την πρωθυπουργία.

Το πρόβλημα στην σκληρή κόντρα ανάμεσα στους ακροδεξιούς και μετριοπαθείς Λίμπεραλ δεν ήταν η φιλοδοξία του κ. Ντάτον να γίνει πρωθυπουργός, αλλά ο τρόπος που το διεκδίκησε χωρίς να έχει μετρήσει τα κουκιά του. Πρώτα, πριν αναμετρηθεί με τον Μάλκολμ Τέρνμπουλ με μόνο 35 ψήφους στην Κ.Ο. έναντι των 48 του αντιπάλου του και όταν ζήτησε δεύτερη ψηφοφορία για να πιπτεί τούπη τη φορά από τον Σκοτ Μόριον με πέντε ψήφους διαφορά. Ομως, ο κ. Ντάτον δηλώνει πως δεν

έχει μετανιώσει για τις προσπάθειές του να γίνει πρωθυπουργός, ενώ θα έπρεπε να ζητάει συγγνώμη για την τεράστια ζημία που προκάλεσε στο Λίμπεραλ Πάρτι και μεγάλη αναστάτωση στο Κοινοβούλιο.

Πώς θα σταματήσουμε τέτοια προβλήματα; Ακουσα την πρόταση πως μόνο οι ψηφοφόροι θα πρέπει να έχουν τη δικαιώματα ν' αλλάζουν εκλεγμένους πρωθυπουργούς στις εκκλογές. Ακούγεται λογικό, αλλά υποχρεώνει τα κόμματα να ανέχονται έναν κακό πηγέτη που τα οδηγεί σε βέβαιη εκλογική ήττα.

Ο πρώην Εργατικός πρωθυπουργός, Κέβιν Ραντ, πριν αποσύρθει από την πολιτική, άλλαξε τους κανονισμούς για την εκλογή και αντικατάσταση τού κομματικού πηγέτη. Σύμφωνα με την μεταρρύθμιση, την αλλαγή στην πηγεία των Εργατικών δεν μπορεί να επιβάλει μόνο η Κοινοβουλευτική Ομάδα, αλλά η ψήφος της σε συνδυασμό με την ψήφο των μελών του

Κόμματος.

Αυτή η μέθοδος είναι πιο λογική, γιατί αποκλείει την αντικατάσταση ενός πηγέτη χωρίς τη συγκατάθεση του Κόμματος, δηλαδή του μηχανισμού με τα χρήματα για τις προεκλογικές εκστρατείες και τις χιλιάδες εθελοντών που εργάζονται για την υποστήριξη των υποψηφίων.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ο Μπιλ Σόρτεν δεν απειλήθηκε τα τελευταία πέντε χρόνια παρόλο που υστερούσε στις δημοσκοπίσεις για τον προτιμητό πρωθυπουργό. Ισως και γι' αυτό δεν τόλμησε ο δημοφιλής, Τόνι Αλμπανίζ, να διεκδικήσει την πηγεία των Εργατικών.

Δεν θα πω εγώ τί πρέπει να κάνουν οι Λίμπεραλ, αλλά αν συμβεί ακόμη ένα τέτοιο φιάσκο, θα δουν το Ενα Εθνος να εκπροσωπεί την συντριπτική παράταξη με αρχηγό την Πολίν Χάνοον.

Γελάτε; Δεν το έγραψα σαν ανέκδοτο...

Κοινωνικά

Δεν πρόλαβα να γράψω προχθές για την ανάγκη προσέγγισης των τάσεων στην Κοινόπτη και ήρθε η αντίδραση από γνωστό μου.

«Γιατί θέλεις να μπουν στο διοικητικό συμβούλιο αυτοί που δεν θέλουν να σε ξέρουν;»

Γέλασα όταν το άκουσα, γιατί αυτή την κατάσταση ζω τα τελευταία 25 και πλέον χρόνια που γράφω ρεπορτάζ για την Κοινόπτη. Εκτός από τα προσβλητικά επίθετα που με στόλιζαν, δεν έκρυψαν την αντιπάθειά τους, αλλά για την περιοχή που δεν θέλουν να σε ξέρουν;

Ομως, άλλο τα δικά μου αισθήματα για κάποιους κοινοτικούς και άλλο το συμφέρον τής Κοινόπτης. Επειδή πιστεύω ότι στην «αντιπολίτευση» τής Κοινόπτης, εκτός από αυτούς που

φωνασκούν, που κάνουν ατεκμηρίωτες καταγγελίες, που έχουν προσωπικές διαφορές με αριστερούς συντρόφους τους, ή είναι απλά ξερόλες, υπάρχουν και αξιόλογα άτομα με παιδεία, με γνώσεις, με καλό χαρακτήρα και πολιτισμένη συμπεριφορά, που θα μπορούσαν να προσφέρουν μεγάλες υπηρεσίες για το μέλλον.

Στην Κοινόπτη δεν πρέπει να περισσεύει κανείς που έχει τις δυνατότητες να προσφέρει, αλλά και να συμβάλει στη συμφιλίωση όλων των τάσεων.

Με το βλέμμα στο αύριο

Ο Αλέξης Τσίπρας διδάχτηκε την πηγεία στην πολιτική, όπως έμαθα εγώ μικρούλης κολύμπη όταν ο θείος μου Φανούρης με έρριξε στα βαθιά νερά του Λιμανιού στην Αλεξάνδρεια.

Ο κ. Τσίπρας ξεπέρασε τα πρώτα μεγάλα λάθη στην εποχή της μαθητείας του, όταν είχε συμβούλους τύπου Βαρουφάκη, Λαφαζάνη, Κωνσταντοπούλου κλπ. Με δασκάλους σαν τον Δραγασάκη, Τσακαλώτο και σώφρονες συνεργάτες, διακρίνεται τώρα η ωριμότητα του Αλέξη Τσίπρα διακρίνεται τώρα, όχι μόνο στις αποφάσεις του, αλλά και στον τρόπο που αντιμετωπίζει τα αναπόφευκτα καθημερινά προβλήματα.

Βέβαια, είναι και κομμάτι τυχερός ο Αλέξης, γιατί όταν έχεις αντιπάλους τον Κυριάκο και την Φώφη, ή έναν υπόδικο ολιγάρχη, η εύκολη αντιμετώπιση τους είναι σαν να κλέβεις εκκλησία.

Υστερά από μόνο τρία χρόνια, ο Αλέξης Τσίπρας έχει το πεπόνι και το μαχαίρι, αλλά και 12 μήνες στη διάθεσή του μέχρι τις επόμενες εκλογές για να γονατίσει τους αντιπάλους του, που αντί να παρουσιάζουν πολιτικές, ματαίωση σύνοντας εναντίον του δηλητήριο με τον κουβά.

Ανάγωγα

Εγραψε ο Τάσος Παππάς στην Εφημερίδα των Συντακτών:

«Πήγε να το παίξει αριστερός ο Τσίπρας κι έφαγε

την κατραπακιά από το ΚΚΕ: «Η προσπάθεια του κυρίου Τσίπρα να το παίξει ξανά αριστερός είναι για γέλια». Τόσες μέρες κορυφαία στελέχη της Δεξιάς έχουν ξεσαλώσει εναντίον συνολικά της Αριστεράς με φρασεολογία που θα ζήλευαν πατενταρισμένοι αντικομμουνιστές της δεκαετίας του '50, αλλά ο Περισσός δεν έβγαλε άχνα. Καμία έκπληξη για τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ. Για τα κομμουνιστικά κόμματα ο εσωτερικός εχθρός (ρεφορμιστές, ορεβιζιονιστές, λικβινταριστές) είναι πιο επικίνδυνος από τον εξωτερικό (ταξικός αντίπαλος).»

Καλό!

Πώς να σας εξυπηρετήσω, ρωτάει ο φαρμακοποιός, ΑΝ ΕΧΕΙΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΠΑΤΑ ΜΕ, ΆΛΛΙΟΣ ΠΙΑΣΕ ΔΥΟ ΠΑΝΑΝΤΟΛ

Ακόμη ένα:

Συναντιούνται 2 μεθυσμένοι στο δρόμο. Κοιτάζει ο ένας ψηλά και ρωτάει τον άλλο...

«Δεν μου λες ρε φιλαράκι, αυτό που φωτίζει είναι το φεγγάρι ή ο σύλος της ΔΕΗ;»

Κοιτάζει ο άλλος κανένα 10λεπτο και του απαντάει:

«Δεν ξέρω ρε φίλε... δεν είμαι από δώ»